

ANA
JERMAN

**ZIMA – POLETJE – VMES PA ŠOLSKO LETO ALI
KAKO BITI RAVNATELJICA VRTCA, MATI
VRHUNSKEGA SMUČARJA IN AKTIVNA ATLETINJA?**

RAVNATELJICA SE PREDSTAVI

USKLAJEVANJE VSEH TEH RAZLIČNIH VLOG SE ZDI MARIKOMU ZAPLETENO. ČE JE TO NAČIN ŽIVLJENJA, KI GA ŽIVIM ŽE VSEKOZI, PA NI NIČ NENAVADNEGA. USPELO MI JE TO, DA ZNAM POVEZOVATI IN STRNITI KROG: SLUŽBA, SMUČANJE IN S TEM OBVEZNOSTI SVOJIH DVEH SINOV IN SVOJO ATLETIKO. ZOPET SE VPRAŠAM, ALI ME JE VSE SKUPAJ OBREMENJEVALO. V NADALJEVANJU BOM ODGOVORILA NA TO VPRAŠANJE. ZAGOTOVO PA JE POMEMBNO ENO IN EDINO NAČELO, KI GA UPOŠTEVAM: KO SEM V SLUŽBI, DELAM, KO SEM NA SMUČARSKI TEKMI, JO SPREMLJAM, KO SEM NA STADIONU, SE UKVARJAM Z ATLETIKO. VEČKRAT JE TO TEŽKO, TREBA JE BITI DISCIPLINIRAN, TODA KER VSE TE STVARI RADA POČNEM IN SEM JIM PREDANA, MI NAJVEČKRAT USPE.

V vrtcu delam šestintrideset let; začela sem kot vzgojiteljica pripravnica, nato sem bila organizacijski vodja vrtca, pa pomočnica ravnateljice, zadnja leta sem ravnateljica. Ob delu sem najprej končala Pedagoško akademijo v Ljubljani, nato pa še visokošolski študij na Pedagoški fakulteti v Mariboru – smer predšolska vzgoja.

Ves čas sem predana službi, rada delam in se izobražujem. Vse stvari, ki jih počnem v službi, delam z veseljem. Zelo pomembni se mi zdijo medsebojni odnosi na vseh področjih. Imam se za prijazno, odgovorno, pošteno, komunikativno in zelo redko se zgodi, da sem slabe volje. Težave in probleme poskušam reševati skupaj z drugimi, veliko pa jih rešim med tekom. Ob tem moram poudariti, da nikoli ne grem trenirat s problemi, grem samo teč, kar je velika razlika. Koliko kilometrov ali krogov je bilo včasih potrebnih, da sem rešila problem! V moji navadi je tudi, da med tekom v naravi sestavljam in ponavljam različne vsebine za sestanke, pogovore in podobno (tudi za ta članek sem pretekla kar nekaj kilometrov). Doslej se je vse dobro izteklo. Domov se vračam razbremenjena, dobre volje in popolnoma pripravljena na naslednji dan.

PODOBNO JE TUDI MED
ANDREJEVIMI TEKMAMI.
NAJRAJŠI SI JIH OGLEDAM V
ŽIVO. TAKO JE BILO TUDI S
TEKMO SVETOVNEGA POKALA
V SMUKU, V GARMISCH-PAR-
TENKIRCHNU, NA KATERI JE
ZMAGAL.

Opisala bom, kako sem prišla tja. Tisti petek me je ura zbudila za službo, ko sem začela premišljevati, kaj bi bilo, če bi šla na tekmo. Vedela sem, da je štart šele ob 13. uri, do tja je pet ur vožnje, za vse je še čas. Kaj pa služba? Pogledam v notes – nič posebnega, vse pomembne zadeve sem uredila že prejšnje dni. Sporočim v vrtec, da me ne bo, in se odpeljem. Ta dan je zame pomembnejša Andrejeva tekma. Pa še kako prav sem se odločila. Konec je srečen, saj sem bila že precej pred 13. uro v cilju, Andrej je dosegel svojo prvo zmago in bila sem ob njem. Kadar nisem kje na terenu in sem preveč nervozna, grem takrat, ko Andrej tekmuje, najraje kar domov in si v miru ogledam njegovo vožnjo; bolje tako, kot da bi nervozo stresala po vrtcu. Večkrat pa si tekmo ogledamo skupaj z otroki. Andreja dobro poznajo, saj večkrat pride v vrtec, telovadi skupaj z njimi, se jim pridruži na smučarskem tečaju, zadnja leta jim je podelil priznanja zlati sonček.

Tudi sama svoje znanje in izkušnje na področju atletike in športa prenašam na otroke. Več kot deset let sem namreč vodila popoldansko interesno dejavnost. Že v srednji šoli sem maturo opravljala s področja športa, prav tako na Pedagoški akademiji (Analiza programa športne značke v tržiških vrtcih) in na Univerzi (Vzdržljivost 5–6-letnih otrok). Zadnja leta, ko sem v vrtcu ravnateljica, za otroke pripravimo kros in prireditev *Otroci in straši tečejo skupaj*. Vrtec Tržič je v lanskem šolskem letu dobil priznanje Ministrstva za šolstvo in šport kot najboljši vrtec pri izvajanju programa Zlati sonček.

Ob vsem tem sta rasla oba sinova, Izidor in Andrej. Tržič je pač Tržič in otroke smo vpisovali v tukajšnji smučarski klub. Večina ljudi ne ve, da je v naši družini začel smučati starejši sin Izidor, Andrej ga je samo posnemal. Izidor je treniral in tekmoval do enaindvajsetega leta (v mlajših kategorijah je dosegal odlične rezultate), potem se je pa odločil za študij v Ameriki, kjer je ves čas tekmoval za University Anchorage of Alaska. Postal je tudi državni prvak vseh ameriških univerz. Po končanem študiju ekonomije in financ se je vrnil v Slovenijo. Z Andrejem pa je bilo drugače. On je vztrajal. Tako je bil prepričan vase in zaljubljen v smučanje, da preprosto ni mogel brez njega. Klub vsem poškodbam in težavam, ki so bile posledica le-teh, je vztrajal. Kako je pri tem potreboval podporo družine! Pri spodbujanju in nasvetih so mi prišle prav izkušnje in znanje pedagogike, psihologije, reševanja problemov, kar sem si pridobila v vrtcu. Ko sta bila otroka mlajša, sta potrebovala veliko spodbude, predvsem pri kondicijskih treningih. Večino smo jih opravili skupaj. Radi smo hodili na atletski stadion v Kranj, kjer smo trenirali bodisi vsak po svojem programu ali pa vsi skupaj. Fanta sta z veseljem hodila z menoj na tekmovanja in me spodbujala, če pa je bilo le mogoče,

sta tudi tekmovala. Posebno Andrej je bil v otroških letih nadarjen atlet, saj se lahko pohvali z dobrimi uvrstitvami na stezi in uličnih tekih (bil je šolski in gorenjski prvak v teku na 600 metrov, finalist velikega atletskega pokala za mlajše dečke, zmagovalec uličnega teka v okviru tekem Pot ob žici, dosegel je tretje mesto na krosu Dela in Dnevnika). V obeh športih, v smučanju in v atletiki, pa je lahko tekmoval le do konca osnovne šole. Potem se je bilo treba odločiti. In Andrej ni kaj dosti premišljeval – odločil se je za smučanje. Pa kako prav se je odločil! V vseh starostnih kategorijah je bil med vrstniki vedno med najboljšimi. Že kot otrok se je zavedal, da brez dela ni rezultatov. Da bo treniral in tekmoval, se je odločil sam, in vedel je, da pri tem ni polovičarstva. To je bil tudi naš skupni dogovor.

ČEPRAV SEM TUDI SAMA
VESELJE DO ATLETIKE IN
TEKMOVANJ KAZALA ŽE
OTROŠTVU IN POTEM V
SREDNJI ŠOLI, SEM RESNEJE
ZAČELA TRENIRATI IN TEK-
MOVATI ŠELE PO ROJSTVU
DRUGEGA OTROKA.

Preprosto se nisem ozirala na nikogar več, začela sem početi tisto, kar me je veselilo, za kar sem vedela, da mi bo uspelo. Vpisala sem se v atletske klub Kranj, katerega članica sem še danes.

V širši okolici Trziča me ljudje poznajo kot tekačico, saj ni stezice, ki je ne bi pretekla. Ko sta bila otroka še mlajša, smo veliko pretekli skupaj. Vsem je bilo prijetno, spodbujali smo drug drugega, pa tudi kako težavo smo rešili med tekom. Na začetku mimoidoči niso vedeli, ali smo družina ali brata in starejša sestra. Med tekom in treningom smo večkrat tekmovali med seboj – to je bila tista zdrava tekmovalnost, kdo bo koga, malo za šalo, malo zares. Končni cilj pa je bil, da smo bili vsi dobri. V teh letih sta otroka hodila z mano na tekmovanja, in če se je le ponudila priložnost, sta tudi sama tekmovala.

Trening in tekmovanja so mi vzeli veliko časa, a ta čas je vedno koristno izrabljen in se slej ko prej obrne v kaj dobrega. V članski kategoriji nisem dosegala vidnih uspehov, bila sem pač že malo starejša, a vedno sem se lahko kosala z drugimi. Mislim, da so me mlajše tekmovalke spoštovale. Moje najmočnejše discipline so tek na 800, 400 in 1500 metrov. Bila sem ena redkih tekačic, ki smo tekmovali na stadionu in na rekreativnih tekih. Pohvaliti se moram tudi s tem, da sem pretekla veliki maraton, ne morem pa niti mimo teka trojk na prireditvi Pot ob žici v Ljubljani. Članice iste trojke tečemo že od leta 1986, to je dvaindvajset let. Samo zadnja tri leta nismo več zmogle priti na zmagovalni oder, prej pa vedno, kajti leta so prinesla svoje in ne moremo se več kosati s precej mlajšimi ekipami. Prepričana sem, da smo edina ekipa, ki v Sloveniji teče skupaj že toliko let. Ob dopoljenih petintridesetih letih atlet uradno postane veteran in ima možnost tekmovali v veteranskih kategorijah. Zanje organizirajo posebna tekmovanja, kot so evropsko in svetovno prvenstvo na stadionu, v dvorani, cestnih tekih. Tako ženske kot moški smo razdeljeni v kategorije na vsakih pet let.

V Sloveniji se veteranska atletika razvija šele zadnja leta. Atleti začnajo razumevati, da petintrideset let ni še nikakršna starost, da se dá še vedno kakovostno trenirati in dobro tekrovati. Sama zase vem, da sem z leti veliko zrelejša, da tekrovanje in trening razumen drugače kot v mladosti. Veselim se vsakega treninga in vsake dobre tekme. Spremenilo pa se je to, da zame niso več pomembne uvrstitve, ampak se veselim vsakega dobrega teka, dobrega časa, posledica tega pa so tudi dobri rezultati. Za uspehe v veteranskih kategorijah mora človek veliko trenirati, saj je konkurenca na mednarodnih tekmah velika. Od leta 1987, ko tekmujem na veteranskih tekmah, imam z evropskih in svetovnih prvenstev skupaj dvajset medalj v disciplinah 400, 800, 1500 metrov in na visokih ovirah. Poleg tega imam v lasti veliko državnih rekordov v vseh starostnih kategorijah v omenjenih disciplinah in sem po številu osvojenih medalj najboljša v Sloveniji.

Letos julija je bilo v Ljubljani evropsko veteransko prvenstvo. Tega tekrovanja sem se zelo veselila, čeprav sem imela kot predsednica Združenja atletskih veteranov Slovenije veliko dela in odgovornosti, pa še tekmovala sem. Pri vodenju slovenskih veteranov mi večkrat pridejo prav izkušnje, ki sem si jih pridobila v vrtcu. Letos je v Ljubljani tekmovalo dvesto trideset Slovencev. Poleg tekrovanja so pri tej starosti tekmovalcev pomembni tudi druženje in druge dejavnosti, ki sodijo zraven.

Na prvenstvu v Ljubljani sem tekmovala v kategoriji žensk, starih 55 let, in to v teku na 300 metrov z ovirami (300 metrov zato, ker tečem atletinje po petdesetem letu na krajši razdalji – prej znaša ta 400 metrov). To je zelo naporena disciplina, ki zahteva moč, hitrost, vzdržljivost in koncentracijo do zadnjega metra. Bolj kot uvrstitve sem bila vesela časa, saj sem tekla sekundo bolje kot lani. Še bolj pa sem se razveselila svojih domačih navijačev. Imela sem kar malo treme pred svojima sinovoma, potem pa smo se v cilju skupaj veselili moje srebne medalje. Prepričana sem, da sta bila ponosna na svojo mamo.

Naslednji dan sem šla v službo zadovoljna, čestitale so mi tudi sodelavke.

In to je odgovor na vprašanje z začetka mojega pisanja. Eno je povezano z drugim, zato me ne obremenjuje, ne glede na to, ali gre za poraze ali uspehe, vse to me bogati.

Šolsko leto se je že začelo, zima bo tudi kmalu tu, tečem in hitim pa tako ali tako vse leto.

